

Parlar d'en Macià

EMILIA MARTÍNEZ

Parlar d'en Macià, d'en Francesc Macià, l'Honorable Francesc Macià dels primers anys trenta —honorable, és a dir, digne d'honors, abans, aleshores i sempre—; parlar d'aquell home excepcional, honest, idealista romàntic, ple d'un exaltat sentiment del patriotisme; parlar de "l'Avi Macià" com tothom l'anomenava llavors, tothom perquè tots el sentíem com a cosa nostra inclús el sector d'anarquistes més radicals alguns dels quals eren amb ell quan allò de Prats de Molló; parlar d'ell i de la seva primera visita a Manresa ja com a President de la Generalitat... Doncs sí, em plau, i en gran manera, recordar aquella data totalment inesborrable de la meva memòria. El que em sap greu és que se'm concedeixi un espai tan petit i que hagi de fer-ho gairebé telegràficament.

Ja el dia abans, quan es va saber—la notícia s'escampà ràpidament per tota la ciutat— que l'endemà venia en Macià, pertot arreu senties el mateix: "*¿no ho saps?*" demà ve *l'Avi!* ¡ve *l'Avi!* ¡ve *l'Avi!*". I en efecte, l'endemà, de bon matí, tothom estava mobilitzat i preparat per anar-lo a rebre, tothom, nascut aquí o vingut de fora, tots ens sentíem catalans, integrats a Catalunya i estimant les coses pròpies d'aquesta Terra amb el mateix fervor. Fou després que el feixista Dencàs i els seus "escamots" començaren d'enterbolir i complicar les bones relacions parlant d'enviar els "castellanots" al seu lloc

d'origen i, més tard, el franquisme atiant fort el foc contra el catalanisme, o sia a l'inrevés... Deia, doncs, que el dia de la vinguda d'en Macià, a mig matí, ja tot el pont de Sant Francesc i les muralles eren plens, atapeïts de gent que esperava "l'Avi". Com el dia de la proclamació de la República, potser molt més encara, tothom era al carrer, amb la rialla i l'alegria als rostres, i n'és molt de difícil amics, expressar amb paraules la impressió que produeix l'espectacle de tota una ciutat dempeus rebent entusiasmada l'Heroi, el Cabdill, l'homesímbol de la lluita, tan llarga i dramàtica, pels drets i llibertats de Catalunya... Amb moltes dificultats, la Comitiva, President i acompanyants —barcelonins i manresans— s'anaren obrint camí entre la gentada que atapeïa carrers, balcons, finestres i finestretes (cintes i banderes de quatre barres pertot arreu, barretines, nens i nenes vestits a l'antiga, i crits i visques i salutacions a tot drap) fins al teatre Kursaal on es feren alguns parlaments i, al final, en Ventura Gassol presentà el seu himne que, després d'uns breus assajos, cantats per tothom, atronava la gran sala del teatre: "*Glòria, catalans, canteu! ¡canteu la Pàtria! La nostra pàtria n'és redimida! ¡ningú no ens prendrà la nostra llibertat!*" Himne que sortí del Kursaal i ressonà pels carrers la resta del dia, tot l'endemà i molts d'altres dies.